

การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดชุดความคิดเติบโต
และแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถ
การพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี*

Development of a Growth Mindset and Problem-Based
Learning Model to Enhance Public Speaking Skills of
Undergraduate Students

รณยุทธ เอื้อไตรรัตน์

Ronnayut Ueatrirat

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ประเทศไทย

Srinakharinwirot University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: Ronnayut@g.swu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สังเคราะห์และประเมินรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดชุดความคิดเติบโตและแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี และ 2) ประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการพูดและการนำเสนอเพื่ออาชีพ ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจงเป็นกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 160 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 80 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 80 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดชุดความคิดเติบโตและแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐาน 2) แบบประเมินความสามารถการพูดในที่สาธารณะ 3) แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการจัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน (6E Model) คือ ขั้นที่ 1 สำรวจและสร้างความเข้าใจ (Explore and Define) ขั้นที่ 2 การตั้งเป้าหมายที่ท้าทาย (Establishing Empowering

*ได้รับบทความ: 24 เมษายน 2568; แก้ไขบทความ: 10 ตุลาคม 2568; ตอรับตีพิมพ์: 19 พฤศจิกายน 2568

Goals) ขั้นที่ 3 การวางแผนเพิ่มประสิทธิภาพ (Enhancement Planning) ขั้นที่ 4 การพยายามเรียนรู้ (Effort to Learn) ขั้นที่ 5 การเสริมพลังเพื่อการเติบโต (Empower for Growth) ขั้นที่ 6 การนำเสนอ และประเมินผล (Evaluate and Present) มีความเชื่อมั่นเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.93$, S.D. = 0.10)

2. ประสิทธิภาพของการใช้รูปแบบ พบว่า 1) กลุ่มทดลองมีความสามารถในการพูดในที่สาธารณะ หลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 2) นิสิตกลุ่มทดลองมีความสามารถในการพูดในที่สาธารณะหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

คำสำคัญ: ชุดความคิดเติบโต; แนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐาน; ความสามารถในการพูดในที่สาธารณะ

Abstract

This research aims to 1) synthesize and evaluate the growth mindset and problem-based learning model to enhance public speaking skills of undergraduate students, and 2) evaluate the effectiveness of the developed learning model. This study used the purposive sampling method, and the sample group consisted of 160 first-year undergraduate students who registered for the Speaking and Presentation for Careers. The research instruments were 1) a growth mindset and problem-based learning model, 2) a public speaking skills assessment form, and 3) a semi-structured interview form. The statistics used were mean, standard deviation, t-test (dependent), and content analysis.

The research results are as follows:

1. The teaching and learning model consisted of 6 steps (6E Model). Step 1: Explore and Define; Step 2: Establishing Empowering Goals; Step 3: Enhancement Planning; Step 4: Effort to Learn; Step 5: Empower for Growth; Step 6: Evaluate and Present). The efficiency of the model was found to be at the highest level of appropriateness by experts ($\bar{X} = 4.93$, S.D. = 0.10).

2. With regard to the effectiveness of the model, it was found that 1) the experimental group had a higher public speaking ability than the control group after they had been taught with the improved teaching model, and the difference was statistically significance at .05. 2) The students in the experimental group had a higher public

speaking ability after they had been taught with the improved teaching model, with statistical significance at .05.

Keywords: Growth mindset; Problem-based learning; Public speaking skills

1. บทนำ

การพูดเป็นการส่งสารประเภทหนึ่งที่ทำให้มนุษย์สื่อความคิดได้อย่างรวดเร็ว มนุษย์ใช้การพูดในหลายบริบททั้งการสื่อสารกับตนเอง ระหว่างบุคคล กลุ่ม ชุมชน รวมถึงการใช้การพูดเพื่อประกอบอาชีพ ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงควรเรียนรู้ หมั่นฝึกฝน และพัฒนาการพูดของตนเองเสมอ เพื่อที่จะได้พูดเป็น พูดดี อันประกอบไปด้วยศาสตร์และศิลป์ ดังที่ ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ (2564) ได้อธิบายเกี่ยวกับการพูดไว้ว่าการพูดเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ในเรื่องของศาสตร์คือความรู้ในเรื่องการพูดว่ามีหลักเกณฑ์อะไรบ้าง ในแง่ของศิลป์คือการฝึกฝนให้เกิดทักษะและศิลปะ

สำนักนวัตกรรมการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หน่วยงานที่รับผิดชอบในรายวิชาศึกษาทั่วไป ตระหนักถึงความสำคัญของการพูดเพื่อการสื่อสารจึงพยายามออกแบบรายวิชา มศว 197 การพูดและการนำเสนอเพื่ออาชีพให้ประกอบด้วยศาสตร์และศิลป์ กล่าวคือในรายวิชานี้นอกจากผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องการฟังเพื่ออาชีพ การเขียนสร้างสรรค์ ยังจะได้เรียนรู้การพูดในที่สาธารณะทั้งภาคทฤษฎีและฝึกปฏิบัติ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบัณฑิตที่มีศักยภาพในการสื่อสารโดยเฉพาะการพูดในที่สาธารณะได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้ของรายวิชา และอัตลักษณ์ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จากการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนในหัวข้อการพูดในที่สาธารณะ รวมถึงสอบถามคณะผู้สอนประจำรายวิชา จำนวน 15 คน ต่างพบปัญหาลักษณะคล้ายกันคือผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในภาคทฤษฎี แต่ผู้เรียนบางกลุ่มยังขาดศักยภาพในการพูดที่มีประสิทธิภาพเมื่อต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์จริง กล่าวคือผู้เรียนมักประสบปัญหาตื่นเต้น ผู้เรียนบางรายน้ำเสียงสั่นเครือสื่อสารไม่ชัดเจนควบคุมบุคลิกภาพของตนเองไม่ได้ บางรายเกิดภาวะไม่สามารถจดจำประเด็นที่จะสื่อสารได้ทำให้การสื่อสารไม่บรรลุวัตถุประสงค์

ผู้เรียนสะท้อนคิดเกี่ยวกับปัญหาด้านการพูดในที่สาธารณะไว้คล้ายกันคือ รู้สึก ประหม่า ตื่นเต้น กังวล ขาดความมั่นใจ รู้สึกว่าตนเองไม่เก่ง รวมถึงมีผู้เรียนบางกลุ่มที่ไม่ทราบสาเหตุของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธนัช สุขสมบูรณ์ (2566) กล่าวถึงปัญหาการพูดในที่สาธารณะของผู้เรียนไว้ว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่กล้าพูด ประหม่า ตื่นเต้น ไม่มั่นใจในตนเอง ทำให้การลำดับเนื้อหาหวกวนรวมถึงขาดไหวพริบในการพูด งานวิจัยของสรวชญ สมณวัฒนา (2564) ก็พบปัญหาในลักษณะเดียวกันคือ ผู้เรียนมีทัศนคติที่ไม่มั่นใจ อาย ไม่กล้าพูดในขณะที่ผู้เรียนบางกลุ่มไม่สามารถระบุปัญหาได้อย่างชัดเจนว่าทำไมการฝึกปฏิบัติการพูดของตนเองไม่มีประสิทธิภาพหรือไม่เป็นไปตามที่ตนคาดหวังไว้ จึงหาแนวทางการแก้ไขที่ชัดเจนไม่ได้

ผู้วิจัยจึงประสงค์หาแนวทางพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดของผู้เรียน โดยใช้แนวคิดชุดความคิดเติบโตและแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐาน โดยเริ่มจากให้ผู้เรียนหาสาเหตุของปัญหาที่ทำให้ตนเองไม่มั่นใจในการพูด ระดมสมองตั้งคำถาม ระบุปัญหา วิเคราะห์สาเหตุ ตั้งเป้าหมายพัฒนา และศึกษาค้นคว้า โดยนำความรู้จากผู้สอนและความรู้ใหม่มาเชื่อมโยงกันเพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหา นอกจากนี้ผู้วิจัยจะได้ผนวกแนวคิดชุดความคิดเติบโต (Growth mindset) ควบคู่ไปด้วยเพื่อเสริมสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวก กล้าออกจากพื้นที่ปลอดภัย (Comfort Zone) ส่งเสริมให้ผู้เรียนเชื่อว่าความสามารถในการพูดของตนสามารถพัฒนาได้จากการฝึกฝนและความพยายาม กล้าเผชิญหน้ากับความล้มเหลว การเสริมสร้างทัศนคติเช่นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ ใช้ศักยภาพที่มีได้อย่างเต็มที่อันจะส่งผลต่อการกล้าพูดในที่สาธารณะ ในส่วนของผู้สอนก็ลดบทบาทจากผู้ควบคุมในชั้นเรียนเป็นเพียงที่ปรึกษา การส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงจากชุดความคิดจำกัดไปสู่ชุดความคิดเติบโตจึงเป็นกุญแจสำคัญที่ผู้สอนควรส่งเสริมและสนับสนุน (Cherry, 2021)

กล่าวสรุปได้ว่างานวิจัยนี้จะได้นำแนวคิดชุดความคิดเติบโตและแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานมาผสมผสานเข้ากับศาสตร์การพูดอย่างเป็นระบบ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดในที่สาธารณะของนิสิตระดับปริญญาตรี โดยกระบวนการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นไม่เพียงมุ่งเน้นพัฒนาทักษะการพูดเท่านั้น หากยังมีบทบาทในการเสริมสร้างทัศนคติที่เปิดกว้างต่อการเผชิญปัญหา ส่งเสริมการมองเห็นอุปสรรคเป็นโอกาสในการเติบโต และกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างลึกซึ้งซึ่งผ่านการลงมือปฏิบัติจริง ผลจากการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนในครั้งนี้ยังมีส่วนสำคัญในการยกระดับคุณภาพของรายวิชา มศว 197 การพูดและการนำเสนอเพื่ออาชีพ สะท้อนให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับรายวิชาอื่นๆ ที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารในบริบทต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสังเคราะห์และประเมินรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดชุดความคิดเติบโตและแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี
2. เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโตเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี ซึ่งได้รับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เมื่อวันที่ 3 กันยายน 2567 (SWUEC-672528) ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐาน

และแนวคิดชุดความคิดเติบโตเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดในที่สาธารณะ มีขั้นตอนของการดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดชุดความคิดเติบโต แนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐาน แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพูดในที่สาธารณะ และศึกษาสภาพปัญหาการพูดในที่สาธารณะของผู้เรียนในระดับปริญญาตรี ผ่านการสัมภาษณ์ผู้เรียนและสัมภาษณ์คณะผู้สอนรายวิชามศว 197 การพูดและการนำเสนอเพื่ออาชีพ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการวิเคราะห์และสังเคราะห์รูปแบบการเรียนการสอน

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนผู้วิจัยได้นำแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ จนได้รูปแบบการเรียนการสอน “6E Model” ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ที่พัฒนาขึ้นเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตระดับปริญญาตรี นำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีคุณสมบัติตามที่ผู้วิจัยกำหนด จำนวน 5 คน ประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนโดยพิจารณาตามแบบประเมินที่มีมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) พิจารณาระดับคุณภาพตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป พร้อมทั้งขอรับข้อเสนอแนะต่างๆ จากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

ขั้นตอนที่ 3 การนำรูปแบบการเรียนการสอน “6E Model” ที่พัฒนาขึ้นไปทดลอง ขั้นตอนนี้เป็น การนำรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นและผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ และตรวจสอบความเป็นไปได้โดยนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลอง มีขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา มศว 197 การพูดและการนำเสนอเพื่ออาชีพ จำนวน 360 คน จาก 4 กลุ่มผู้เรียน ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง (Purposively Selected) จำนวน 160 คน แบ่งเป็นกลุ่มผู้เรียน B01 จำนวน 80 คน เป็นห้องทดลอง และกลุ่มผู้เรียน B02 จำนวน 80 คน เป็นกลุ่มควบคุม

2. ตัวแปรที่ศึกษา 1) ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโตเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตระดับปริญญาตรี 2) ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโตเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะ ได้แก่ ความสามารถในการพูดในที่สาธารณะ

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยนำรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา มศว 197 การพูดและการนำเสนอเพื่ออาชีพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

4. แบบแผนการทดลอง การทดลองเพื่อประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนตาม

แนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโตเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) ศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ที่มีการวัดก่อนและหลังการทดลอง (Nonrandomized Control Group Pretest-Posttest Design)

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย รูปแบบการจัดการเรียนการสอน (6E Model) ประเมินความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญมีค่าความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.93$) แบบประเมินความสามารถในการพูดในที่สาธารณะ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างในสามประเด็นได้แก่ ด้านประสพการณ์การเรียนรู้ ด้านการพัฒนาผู้เรียน ด้านการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.50-1.00 ซึ่งมีความเหมาะสมในการใช้วิจัยขั้นต่อไป

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโตเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะ มีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ขั้นตอนนี้แบ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ก่อนการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามารถการพูดในที่สาธารณะ (Pretest) ใช้ชุดเดียวกันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อวัดความสามารถการพูดในที่สาธารณะ ขั้นที่ 2 ดำเนินการใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ กับกลุ่มทดลอง และใช้การจัดการเรียนการสอนแบบปกติกับกลุ่มควบคุม ขั้นที่ 3 หลังจากผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้นครบตามกระบวนการ ผู้วิจัยดำเนินการประเมินผลโดยใช้แบบวัดความสามารถการพูดในที่สาธารณะ (Posttest) ซึ่งเป็นแบบวัดเดียวกับก่อนเรียนวัดความสามารถการพูดในที่สาธารณะทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากนั้นดำเนินการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ แปลผล อภิปรายในรูปของตารางและการพรรณนา 1) วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการพูด โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) 2) วิเคราะห์แบบสัมภาษณ์ โดยใช้การวิเคราะห์สรุปอุปนัย (Analytic Induction) 3) การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถการพูดในที่สาธารณะที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนที่ต่างกันของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทำการทดสอบค่าที (Independent Samples t-test) เพื่อประเมินรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโตเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย มีเกณฑ์คะแนน 5 ระดับ

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดชุดความคิดเติบโตและแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี สามารถสรุป

ผลการวิจัยได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโตเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี

1.1 รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโตเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี ผู้วิจัยใช้ชื่อเรียกว่า “6E Model” มี 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) สำรวจและสร้างความเข้าใจ (Explore and Define) เป็นขั้นตอนให้ผู้เรียนแต่ละคนจะอัดคลิปการพูดในที่สาธารณะเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสำรวจตนเอง จากนั้นรวมกลุ่มเพื่อรับชมคลิปของสมาชิกภายในกลุ่ม พร้อมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่พบ เช่น ความกลัว ขาดความมั่นใจ น้ำเสียงสั่นเครือ เนื้อหาที่ไม่ชัดเจน บันทึกผลการฝึกปฏิบัติการพูดครั้งที่ 1 จากนั้นสังเคราะห์ประเด็นปัญหาที่พบย่อย สรุปเป็นข้อค้นพบของกลุ่ม 2) การตั้งเป้าหมายที่ท้าทาย (Establishing Empowering Goals) เป็นขั้นตอนให้ผู้เรียนแต่ละคนจะกำหนดเป้าหมายการพัฒนาทักษะการพูดของตนเองทั้งในระยะสั้นและระยะยาว โดยคำนึงถึงจุดอ่อนที่ค้นพบจากการสะท้อนตนในขั้นตอนก่อนหน้า จากนั้นผู้เรียนแลกเปลี่ยนแนวคิดกับสมาชิกภายในกลุ่ม 3) การวางแผนเพิ่มประสิทธิภาพ (Enhancement Planning) ขั้นตอนนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดในที่สาธารณะอย่างเป็นระบบ โดยเชื่อมโยงกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ในขั้นก่อนหน้า และสอดคล้องกับโครงสร้างการพูดในที่สาธารณะ เช่น การฝึกเล่าเรื่อง การฝึกใช้น้ำเสียง การจับคู่ฝึกพูด การบันทึกวิดีโอ และการให้ข้อเสนอแนะเพื่อนช่วยเพื่อน ทั้งนี้ผู้สอนมีบทบาทในการสะท้อนข้อเสนอแนะเชิงพัฒนา กระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นว่าการประเมินอย่างสร้างสรรค์เป็นส่วนสำคัญของการพัฒนา และทุกคนสามารถพัฒนาได้จากข้อเสนอแนะ 4) การพยายามเรียนรู้ (Effort to Learn) เป็นขั้นตอนให้ผู้เรียนจะทบทวนประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผ่านมาอย่างมีระบบ โดยบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้ รวมถึงวิธีการที่ตนใช้พัฒนาทักษะการพูดในที่สาธารณะลงในสมุดบันทึกสะท้อนคิด (Reflective Journal) พร้อมทั้งแสวงหาแนวทางการฝึกฝนใหม่ๆ ที่เหมาะสมกับปัญหาของตนเอง 5) การเสริมพลังเพื่อการเติบโต (Empower for Growth) ขั้นตอนนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกัน โดยสะท้อนถึงสิ่งที่ตนได้พัฒนาและฝึกฝน รวมถึงแนวทางที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาระหว่างกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียนยังได้แบ่งปันข้อดี จุดที่ต้องปรับปรุง ความรู้สึกระหว่างการเรียนรู้ และบทเรียนสำคัญที่ตนได้รับพร้อมทั้งอภิปรายถึงแนวทางการนำประสบการณ์ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเองต่อไป และ 6) การนำเสนอและประเมินผล (Evaluate and Present) เป็นขั้นตอนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเตรียมนำเสนอการพูดในที่สาธารณะตามที่ได้มีการพัฒนาแผนการฝึกพูด และบันทึกผลการฝึกปฏิบัติการพูดครั้งที่ 2

ผลของการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model” เพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบประเมินความ

เหมาะสมแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ท (Likert, 1967) แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย พบว่า รูปแบบมีความเชื่อมั่นเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการตรวจสอบความเหมาะสมการจัดการเรียนรู้การใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model” เพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี

องค์ประกอบ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. หลักการ			
หลักการของรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบ 6 E มีความสอดคล้องกับทฤษฎีและแนวคิดพื้นฐาน	5.00	0.00	มากที่สุด
2. วัตถุประสงค์			
2.1 วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนแบบ 6 E มีความสอดคล้องกับหลักการ	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนแบบ 6 E มีความสอดคล้องกับกระบวนการจัดการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
3. กระบวนการจัดการเรียนรู้			
3.1 กระบวนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับทฤษฎีและแนวคิดพื้นฐาน	5.00	0.00	มากที่สุด
3.2 กระบวนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	5.00	0.00	มากที่สุด
3.3 กระบวนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
3.4 ขั้นสำรวจและสร้างความเข้าใจ (Explore and Define) มีความเหมาะสมสำหรับช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนค้นหาปัญหาเกี่ยวกับการพูดในที่สาธารณะของตนเอง และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เข้าใจว่าทักษะการพูดสามารถพัฒนาได้	5.00	0.00	มากที่สุด
3.5 ขั้นการตั้งเป้าหมายที่ท้าทาย (Establishing Empowering) มีความเหมาะสมสำหรับช่วยให้ผู้เรียนสามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ ในการฝึกทักษะใหม่หรือการพัฒนาศักยภาพในด้านที่ต้องการพัฒนาตนเอง	4.60	0.49	มากที่สุด

องค์ประกอบ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
3.6 การวางแผนเพิ่มประสิทธิภาพ (Enhancement Planning) มีความเหมาะสมในการช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนในเรื่องที่มีความท้าทาย	4.80	0.40	มากที่สุด
3.7 การพยายามเรียนรู้ (Effort to Learn) มีความเหมาะสมในการช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้ไปสู่การพัฒนาทักษะการพูด	4.80	0.40	มากที่สุด
3.8 การเสริมพลังเพื่อการเติบโต (Empower for Growth) มีความเหมาะสมในการช่วยให้ผู้เรียนประยุกต์ใช้สิ่งที่ได้ฝึกฝนไปพัฒนาความสามารถของตนเอง	4.80	0.40	มากที่สุด
3.9 การนำเสนอและประเมินผล (Evaluate and Present) มีความเหมาะสมในการช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทราบพัฒนาการของตนเองและการตั้งเป้าหมายใหม่สำหรับการพัฒนาทักษะในอนาคต	5.00	0.00	มากที่สุด
4. การวัดและประเมินผล			
4.1 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับทฤษฎีและแนวคิดพื้นฐาน	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	5.00	0.00	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 พบว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model” เพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะ มีความสอดคล้องโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.93$, S.D. = 0.12)

ตารางที่ 2 ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้การใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model” เพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะ

องค์ประกอบ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้			
1.1 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม ครบถ้วน	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม	5.00	0.00	มากที่สุด

องค์ประกอบ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
2. จุดประสงค์ของการเรียนรู้			
2.1 จุดประสงค์ของการเรียนรู้มีความถูกต้องชัดเจนตามหลักการ	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 จุดประสงค์ของการเรียนรู้สามารถวัดและประเมินได้จริง	5.00	0.00	มากที่สุด
3. เนื้อหาสาระ			
3.1 เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
3.2 เนื้อหามีการจัดมีลำดับอย่างเหมาะสม	4.80	0.40	มากที่สุด
3.3 เนื้อหามีความสอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน	4.60	0.49	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้			
4.1 กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3 กิจกรรมการเรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	5.00	0.00	มากที่สุด
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับระยะเวลาที่ใช้ ในการจัดการเรียนรู้	4.60	0.49	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้			
5.1 สื่อการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
5.2 สื่อการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน	4.80	0.40	มากที่สุด
5.3 สื่อการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
5.4 สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
6.1 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
โดยรวม	4.93	0.10	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้การใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model” เพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะ มีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.93$, S.D. = 0.10)

ตอนที่ 2 ผลการหาประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐาน และแนวคิดชุดความคิดเติบโตเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยแบบรูปแบบกึ่งทดลองกับกลุ่มเป้าหมายจำนวน 160 คน เป็นกลุ่มทดลองด้วยรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model” จำนวน 80 คน และเป็นกลุ่มควบคุมที่จัดการเรียนการสอนแบบปกติ จำนวน 80 คน ในรายวิชา มศว 197 การพูดและการนำเสนอเพื่ออาชีพ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี ก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model” ในรายวิชา มศว 197 การพูดและการนำเสนอเพื่ออาชีพ

ความสามารถการพูดในที่สาธารณะ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	df	p
ก่อนเรียน	80	10	6.94	1.30	10.57	79	.000*
หลังเรียน	80	10	8.11	1.32			

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 3 พบว่า ความสามารถในการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model” มีความสามารถในการพูดในที่สาธารณะ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 8.11$, S.D. = 1.32) เมื่อทดสอบความแตกต่างด้วยการทดสอบค่าที (dependent Samples t-test) พบว่า $t = 10.57$ ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิเคราะห์กล่าวได้ว่า ความสามารถในการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model” มีความสามารถในการพูดในที่สาธารณะ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี ก่อนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ ในรายวิชา มศว 197 การพูดและการนำเสนอเพื่ออาชีพ

ความสามารถการพูดในที่สาธารณะ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	df	p
ก่อนเรียน	80	10	6.46	1.50	4.35	79	.000*
หลังเรียน	80	10	6.93	1.61			

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 4 แสดงความสามารถในการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ มีความสามารถในการพูดในที่สาธารณะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 6.93$, S.D. = 1.61) เมื่อทดสอบความแตกต่างด้วย t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน พบว่า $t = 4.35$ ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิเคราะห์หากล่าวได้ว่าความสามารถในการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรีก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ มีความสามารถในการพูดในที่สาธารณะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรีหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model” และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ในรายวิชาการพูดและการนำเสนอเพื่ออาชีพ

ความสามารถการพูดในที่สาธารณะ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	df	p
หลังการจัดการเรียนสอนแบบปกติ	80	10	6.93	1.61	5.03	158	.000*
หลังการใช้รูปแบบการเรียนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model”	80	10	8.11	1.32			

จากตารางที่ 5 แสดงความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ “6E Model” มีความสามารถในการพูดในที่สาธารณะหลังเรียน ($\bar{X} = 8.11$, S.D. = 1.32)

ซึ่งสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ ($\bar{X} = 6.93$, S.D. = 1.61) เมื่อทดสอบความแตกต่างด้วย t-test แบบเป็นอิสระต่อกันพบว่า $t = 5.03$ ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผลการวิเคราะห์กล่าวได้ว่าความสามารถในการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต “6E Model” สูงกว่าการได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ของการสะท้อนคิดของนิสิตที่มีต่อการจัดรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโตเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี จากการสัมภาษณ์นิสิตในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสะท้อนผลลัพธ์จากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ที่ออกแบบตามแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานและแนวคิดชุดความคิดเติบโต ซึ่งมุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตระดับปริญญาตรี โดยคำถามแบ่งออกเป็น 3 ด้านหลัก ได้แก่ 1) ด้านประสบการณ์การเรียนรู้ จากการรวบรวมผลการสะท้อนคิดของผู้เรียนสามารถจัดกลุ่มได้ 4 ประเด็นหลักดังนี้ ประการแรก ผู้เรียนสะท้อนว่าการรู้ปัญหาและฝึกตั้งเป้าหมายเพื่อหาแนวทางแก้ไขช่วยพัฒนาการพูด ประการที่สองการยอมรับข้อผิดพลาดและเรียนรู้จากคำวิจารณ์ทำให้เติบโต ประการที่สามประสบการณ์การเรียนรู้สามารถเกิดได้จากความพยายามและการกล้าลงมือสิ่งใหม่ๆ ประการสุดท้ายการฝึกฝนซ้ำๆ ช่วยลดความกลัวและเพิ่มความมั่นใจในการพูดในที่สาธารณะ อย่างไรก็ตามผู้เรียนบางกลุ่มเสนอแนะว่าพบว่าการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง และบางคนไม่กล้าสื่อสารเพราะกลัวการวิจารณ์จึงเสนอให้มีการฝึกการวิจารณ์เชิงสร้างสรรค์ก่อนเริ่มกิจกรรม 2) ด้านการพัฒนาผู้เรียน จากการรวบรวมผลการสะท้อนคิดของผู้เรียนพบว่าผู้เรียนหลายกลุ่มมองว่าการทำกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ แบบ 6E ช่วยพัฒนาทักษะการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ โดยกิจกรรมที่เน้นการวิเคราะห์ปัญหา ตั้งเป้าหมายระยะสั้นและระยะยาว ช่วยให้ผู้เรียนสามารถกำหนดแนวทางการฝึกฝนที่เหมาะสมกับตนเองได้ ดังที่ผู้เรียนท่านหนึ่งกล่าวว่า “ตอนแรกผมกลัวการพูดมาก ไม่มีทางออก แต่พอได้หาวิธีฝึกซ้ำหลายครั้งก็เริ่มมั่นใจขึ้น” (ผู้ให้สัมภาษณ์กลุ่ม B01 ลำดับที่ 39) ผู้เรียนบางกลุ่มยังระบุว่าการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่มช่วยเสริมความเข้าใจและปรับเป้าหมายให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น และ 3) ด้านการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ ผู้เรียนสะท้อนว่ากิจกรรมการเรียนรู้แบบ 6E ไม่เพียงส่งเสริมการเรียนรู้ในปัจจุบัน แต่ยังปูรากฐานสำคัญสำหรับการนำทักษะที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในอนาคต ตัวอย่างการสะท้อนคิด เช่น สามารถนำทักษะการตั้งเป้าหมาย การวางแผนไปจัดการชีวิต การวิเคราะห์ปัญหาอย่างมีระบบ การเปิดใจยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง การกล้าออกจากพื้นที่ปลอดภัย และการวิเคราะห์ปัญหาของการสื่อสาร จึงอาจกล่าวได้ว่ากระบวนการเรียนรู้แบบ “6E Model” นอกจากจะช่วยพัฒนาทักษะการพูดในที่สาธารณะผู้เรียนยังสามารถนำสิ่งต่างๆ ที่สะท้อนคิดไปปรับใช้ได้ในรายวิชาอื่นและในอนาคต

5. อภิปรายผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดชุดความคิดเติบโตและแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดของนิสิตปริญญาตรี สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ผลวัตถุประสงคของการวิจัยข้อที่ 1 พบว่า จากการสังเคราะห์และประเมินรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดชุดความคิดเติบโตและแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรีที่พัฒนาขึ้น มีกระบวนการจัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน (6E Model) คือ ขั้นที่ 1 สำรวจและสร้างความเข้าใจ (Explore and Define) ขั้นที่ 2 การตั้งเป้าหมายที่ท้าทาย (Establishing Empowering Goals) ขั้นที่ 3 การวางแผนเพิ่มประสิทธิภาพ (Enhancement Planning) ขั้นที่ 4 การพยายามเรียนรู้ (Effort to Learn) ขั้นที่ 5 การเสริมพลังเพื่อการเติบโต (Empower for Growth) และขั้นที่ 6 การนำเสนอและประเมินผล (Evaluate and Present) ผลการประเมินรูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสะท้อนถึงศักยภาพของโมเดลในการสามารถนำไปพัฒนาผู้เรียนได้ โดยกระบวนการเรียนรู้ในขั้นตอนที่ 4 และ 5 ออกแบบขึ้นภายใต้แนวคิดชุดความคิดเติบโตที่มีเป้าหมายช่วยเสริมแรงจูงใจและความพยายาม มองปัญหาเป็นโอกาสที่จะพัฒนาตนเอง ดังที่ Grant and Dweck (2003, pp. 541-553) กล่าวว่า ชุดความคิดเติบโตมีความสำคัญทำให้ผู้เรียนมีลักษณะเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้และแสวงหาสิ่งใหม่ที่ดีกว่าเดิมอยู่เสมอ อีกทั้งมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจภายใน (Inner motivation) รวมถึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความมุ่งมั่นพยายามของผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของปิยรัตน์ บุญยรัตนกลิน (2568, หน้า 134-159) เรื่องการพัฒนารูปแบบการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการเสริมสร้างกรอบความคิดแบบเติบโต และสอดคล้องกับงานของพรรณภา ส่งแสงแก้ว (2562) เรื่องการพัฒนารอบความคิดแบบเติบโตในทักษะการสื่อสารด้านการพูดเพื่อการนำเสนอ ผลวิจัยของงานวิจัยทั้งสองเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่าการออกแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดชุดความคิดเติบโตมีผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับขั้นตอนที่ 1 2 3 และ 6 ของกระบวนการเรียนรู้แบบ 6E Model ออกแบบขึ้นภายใต้แนวคิดจัดการเรียนรู้แบบปัญหาเป็นฐาน มีเป้าหมายในการสำรวจความเข้าใจตนเอง วิเคราะห์ปัญหาการหาแนวทางการแก้ไข และฝึกฝนเพื่อตรวจสอบคำตอบ ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์นิยม (Constructivism) ที่เชื่อว่าความรู้เกิดจากการลงมือปฏิบัติ และการเชื่อมโยงประสบการณ์ของผู้เรียนกับบริบทการเรียนรู้ใหม่ (Bostock, 1998, pp. 225-240) ดังที่สุริยะ หาญพิชัย (2562, หน้า 51-63) ชี้ให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงและสะท้อนคิดร่วมกับผู้อื่น มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของณัชชา อ่อนสัมพันธ์ และสุนิศา โฆษิตชัยวัฒน์ (2563, หน้า 34-50) เรื่องจัดการเรียนรู้แบบปัญหาเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ผลวิจัยสรุปว่า

ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผู้เรียนมีความพึงพอใจในระดับสูง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการฝึกให้ผู้เรียน วิเคราะห์ตนเองเพื่อหาสาเหตุของปัญหา ตั้งเป้าหมาย วางแผน ฝึกปฏิบัติ การสะท้อนตนเอง และรับฟังข้อเสนอแนะจากเพื่อน ล้วนเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมพัฒนาของผู้เรียน

รูปแบบการเรียนการสอนแบบ 6E Model จึงไม่ได้ทำหน้าที่เพียงช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดในที่สาธารณะเท่านั้น แต่ยังปลูกฝังทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิตผ่านขั้นตอนต่างๆ อย่างมีระบบและยั่งยืน ดังที่สรวงรัชต์ ห่อไพศาล (2552) แสดงทัศนะเกี่ยวกับความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองว่า เป็นแนวทางการเรียนรู้อีกรูปแบบหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนก้าวไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) หรือบุคคลแห่งการเรียนรู้ (Learning Person) ซึ่งถือเป็นเป้าหมายสูงสุดของการศึกษาที่ผู้สอนควรส่งเสริมภายใต้บริบทที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

ผลวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดชุดความคิดเติบโตและแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดของนิสิตปริญญาตรี ตาม 6 ขั้นตอน 6E Model พบว่ากลุ่มทดลองมีความสามารถในการพูดในที่สาธารณะหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน และแตกต่างกันอย่างมีทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญสามารถอธิบายได้จากหลายมิติ ได้แก่ มิติของการฝึกทักษะ มิติสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ มิติการเรียนรู้จากปัญหาและทำงานร่วมกัน

มิติการฝึกทักษะ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญอาจเป็นผลมาจากการฝึกฝนทักษะอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ พร้อมทั้งมีการกำกับดูแล และการให้ข้อเสนอแนะเชิงสร้างสรรค์ (Constructive Feedback) เพื่อให้ผู้เรียนรับรู้ความก้าวหน้าสามารถแก้ไขจุดบกพร่องของตนเองอย่างทันท่วงที พร้อมหาแนวทางในแก้ไขเพื่อฝึกซ้ำ การฝึกทักษะแบบซ้ำๆ จึงมีส่วนช่วยพัฒนาทักษะเชิงพฤติกรรมและสร้างความชำนาญได้อย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปวีณา สายทองสุข และมณีนรัตน์ เอกโยคยะ (2561, หน้า 130-145) เรื่องการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผ่านการทำซ้ำโดยใช้เทคนิค 4/3/2 ในกิจกรรมการพูดในที่สาธารณะ พบว่าการทำซ้ำช่วยให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วในการพูดในที่สาธารณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ มิติสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ยังมีส่วนสำคัญต่อการเรียนรู้โดยเฉพาะบรรยากาศในชั้นเรียนที่เปิดกว้าง ปลอดภัย ทำให้ผู้เรียนกล้าที่จะแสดงออก กล้าที่จะผิดพลาดและยอมรับความผิดพลาดว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งล้วนเป็นหัวใจสำคัญในการเสริมสร้าง Growth Mindset โดยผู้สอนยังทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกมากกว่าผู้ถ่ายทอดความรู้ ทำให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้น ดังที่ วิชานา อับดุลเลาะ และวุฒิชัย เนียมเทศ (2563, หน้า 227-246) กล่าวว่า ควรจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้มีความเหมาะสมเอื้อต่อการเรียนรู้ ควรสร้างสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมสัมพันธภาพที่ดี ความรู้สึกที่ดีให้

เกิดขึ้นระหว่างผู้สอนผู้เรียนและเพื่อนร่วมชั้น เพื่อให้ผู้เรียนมีแรงบันดาลใจและมีความรู้สึที่ดีจนนำไปสู่การเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ มิติการเรียนรู้จากปัญหาและทำงานร่วมกันเป็นอีกปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการพูดในที่สาธารณะของผู้เรียน การให้ผู้เรียนได้เผชิญปัญหา วิเคราะห์ และหาทางออกด้วยตนเองที่เหมาะสมกับจริตของตนโดยเชื่อมโยงความรู้เดิมที่มีอยู่เข้ากับความรู้ใหม่ รวมถึงการทำงานเป็นทีมเป็นองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของหลักสูตรสมัยใหม่คือการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจภายในเพิ่มขึ้นและเกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งส่งเสริมความเข้าใจและพัฒนาทักษะการสื่อสาร

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดชุดความคิดเติบโตและแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถการพูดในที่สาธารณะของนิสิตปริญญาตรี ตาม 6 ขั้นตอน (6E Model) นับเป็นข้อค้นพบที่น่าสนใจ และสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของรูปแบบ 6E Model ว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นพัฒนาทักษะการพูดในที่สาธารณะอย่างเป็นระบบ ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงทฤษฎีเข้ากับการปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนมีโอกาพัฒนาความสามารถในการพูดในที่สาธารณะผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่ชัดเจนและต่อเนื่อง รูปแบบการสอนนี้ยังสามารถเป็นต้นแบบในการจัดการเรียนการสอนเพื่อทักษะการพูดในระดับอุดมศึกษาอื่นๆ ได้

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ควรนำรูปแบบการเรียนการสอน 6E Model ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและวิชาด้านการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนิสิตปริญญาตรีที่ยังขาดทักษะในการพูดในที่สาธารณะ

1.2 ควรมีการอบรมครูผู้สอนเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน 6E Model เพื่อให้ครูผู้สอนสามารถนำรูปแบบการเรียนการสอนนี้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 ควรมีการพัฒนาสื่อการสอนและกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนการสอน 6E Model

1.4 ควรมีการติดตามและประเมินผลการนำรูปแบบการเรียนการสอน 6E Model ไปใช้เพื่อให้สามารถปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนนี้ให้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอการวิจัยในอนาคต

2.1 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลกระทบระยะยาวของรูปแบบการเรียนการสอน 6E Model เพื่อติดตามพัฒนาการและความสามารถในการพูดในที่สาธารณะของผู้เรียนในระยะยาว

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนการสอน 6E Model กับรูปแบบการเรียนการสอนแบบอื่น เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพและข้อดีข้อเสียของแต่ละรูปแบบ

2.3 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการนำรูปแบบการเรียนการสอน 6E Model ไปใช้ในบริบทที่หลากหลาย

2.4 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอน 6E Model เช่น บทบาทของครูผู้สอน สื่อการเรียนการสอน และสภาพแวดล้อม

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดชุดความคิดเติบโตและแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดของนิสิตปริญญาตรี พบว่า รูปแบบการเรียนการสอน 6E Model ซึ่งผสมแนวคิดทั้งสองอย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดในที่สาธารณะภายใต้บรรยากาศการเรียนรู้ที่ปลอดภัย ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการตั้งเป้าหมาย วางแผนฝึกฝน และประเมินผลการพูดของตนเองอย่างเป็นขั้นตอน ส่งผลให้สามารถลดความกลัว ความวิตกกังวล และความล้มเหลวในการพูดในที่สาธารณะได้อย่างชัดเจน การได้รับข้อเสนอแนะอย่างสร้างสรรค์จากทั้งเพื่อนและผู้สอนช่วยส่งเสริมความกล้าแสดงออก และเพิ่มความมั่นใจในการสื่อสาร เกิดความเชื่อมั่นในศักยภาพของตน รูปแบบการเรียนการสอน 6E Model จึงนับเป็นแนวทางที่มีคุณค่าอย่างยิ่งในการพัฒนาความสามารถในการพูดในที่สาธารณะของนิสิตในระดับอุดมศึกษา ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

- ณัชชา อ่อนสัมพันธ์ และสุนีตา โฆจิตชัยวัฒน์. (2563). ผลการจัดการเรียนรู้แบบปัญหาเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต. *วารสารการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 11(1), 34-50. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/EdAd/article/view/241645>
- ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ. (2564). *การพูดเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ*. ขอนแก่น: สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธันช สุขสมบูรณ์. (2566). *การพัฒนาความสามารถในการพูดและความกล้าแสดงออก*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปวีณา สายทองสุข และมณีนรัตน์ เอกโยคยะ. (2561). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผ่านการทำซ้ำโดยใช้เทคนิค 4/3/2 ในกิจกรรมการพูดในที่สาธารณะ. *วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 46(1), 130-145. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/OJED/article/view/247820>
- ปิยรัตน์ บุญรัตน์กลิน. (2568). การพัฒนารูปแบบทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสโดยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการเสริมสร้างกรอบความคิดแบบเติบโตของผู้เรียน. *วารสารศาสตร์การศึกษาและการพัฒนามนุษย์*, 9(2), 134-159. <https://kuojs.lib.ku.ac.th/index.php/jehds/article/view/5828>
- พรรณภา ส่งแสงแก้ว. (2562). *การพัฒนากรอบความคิดแบบเติบโตในทักษะการสื่อสารด้านการพูดเพื่อการนำเสนอ*. (รายงานการวิจัย). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น.
- วิชานา อับดุลเลาะ และวุฒิชัย เนียมเทศ. (2563). การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 “แนวคิด ทฤษฎี และแนวทางปฏิบัติ”. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 7(2), 227-246. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/pnuhuso/article/view/240095>
- สรรรักษ์ ห่อไพศาล. (2552). *การพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปด้วยการเรียนการสอนผ่านเว็บ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- สรวชญ สมณวัฒนา. (2564). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุริยะ ชาญพิชัย. (2562). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาท้องถิ่นศึกษาโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือทำ. *Lawarath Social E-Journal*, 1(3), 51-63. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/lawarathjo/article/view/246794>

- Bostock, S. J. (1998). Constructivism in mass higher education: A case study. *British Journal of Educational Technology*, 29(3), 225-240.
- Cherry, K. (2021). *What is a mindset and why it matters*. Skills You Need. Retrieved from <https://www.skillsyouneed.com/ps/mindsets.html>
- Grant, H., & Dweck, C. (2003). Clarifying Achievement Goals and Their Impact. *Journal of Personality and Social Psychology*, 85(3), 541-553. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.85.3.541>
- Likert, R. (1967). *The Human Organization: Its Management and Value*. New York: McGraw-Hill.

